

„SZÖRNYEN VICCES! Brutál borzongásra
és eszement poénokra készülj!”

– Jeff Kinney, az *EGY ROPI NAPLÓJA* szerzője.
Ki ért hozzá nála jobban? :)

AZ UTOLSÓ SRÁCOK A FÖLDÖN

Eljött a te időd!

NETFLIX

A NETFLIXEN
IS HÓDÍT.

MAX BRALLIER

New York Times bestsellerszerző

Illusztrálta: **DOUGLAS HOLGATE**

BRALLIER & HOLGATE

AZ UTOLSÓ SRÁCOK A FÖLDÖN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Első fejezet

Ez vagyok én.

Nem a hatalmas szörny.

A hatalmas szörny *alatt* vagyok. A srác az alfelén, szilánkosra tört ütővel. A jóképű gyerek, akit mindjárt megesznek.

Negyvenkét nappal ezelőtt egyszerűen csak Jack Sullivan voltam: tizenhárom évesen éltem az eseménytelen életemet a Wakefield nevű érdektelen kisvárosban. Tökre *nem* voltam hős, tökre *nem* voltam kemény fiú, tökre *nem* harcoltam hatalmas szörnyekkel.

De most nézz rám!

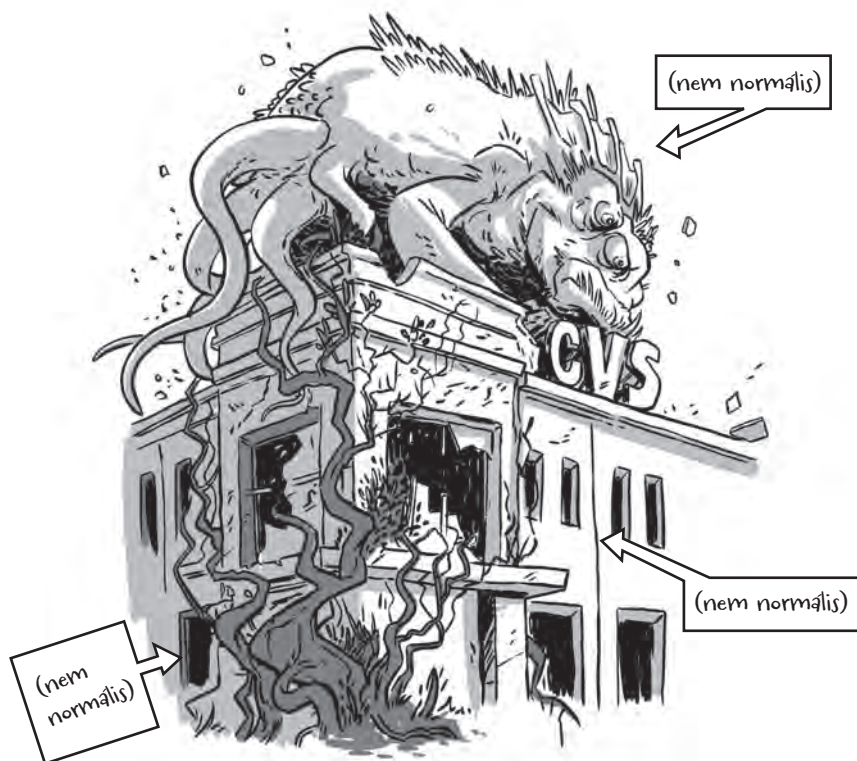
Itt küzdök egy behemót bestiával a helyi szupermarket épületének tetején.

Ennyire örült az élet.

Most éppen az egész világ *ennyire* örült. Nézd a betört ablakokat! Nézd az épület oldalán felkúszó hatalmas indákat!

Ezek mind nem normális dolgok.

És én? Hát... én sose voltam normális. Mindig is *más* voltam. Tudod, árva vagyok. Ide-oda passzolgattak engem az országban: különböző otthonokba, különböző családokhoz. Aztán decemberben ide kerültem, ebbe a Wakefield nevű kisvárosba.

De ez a sok költözés meg is erősíti az embert. Lazává tesz, magabiztossá, menővé a lányoknál... Ez tesz Jack Sullivanné.

Aszta-paszta!

JÖN A SZÖRNYÖKÖL!

Húha! Majdnem kaptam egy szörnyöklöt a fejembe.

Azért jöttem el a szupermarketbe, hogy vegyek egy szemüvegjavító készletet: azt a kis szerszámkészletet, amit az apukák szoktak venni, amikor a szemüvegük eltörik. Tudom, elég béna, ha az embernek ilyenre van szüksége. De van egy rádiós adóevőm, ami tönkrement. És ahhoz, hogy megjavítsam azt az adóevőt, nagyon-nagyon kell egy nagyon-nagyon pici csavarhúzó. És az egyetlen hely, ahol nagyon-nagyon pici csavarhúzót lehet találni, az a szemüvegjavító készlet.

Ez egy gyors és egyszerű kör lett volna a szupermarketbe. Egy dolgot viszont megtanultam az életről a Szörnyapokalipszis után: semmi sem kényelmes, és semmi sem egyszerű.

Húha! A szörny addig püföli a tetőt a hatalmas öklével, amíg úgy meg nem reccsen, mint a vékony jég. Megbotlok, és hátratántorodva a csontos fenekemen landolok.

KA-BUMM!

Itt az ideje véget vetni annak, hogy a szörny bokszzsákja legyek. Tudod, egy ideje már én vagyok az egész világ bokszzsákja, ami nem annyira atomzsír.

Szóval visszavágok.

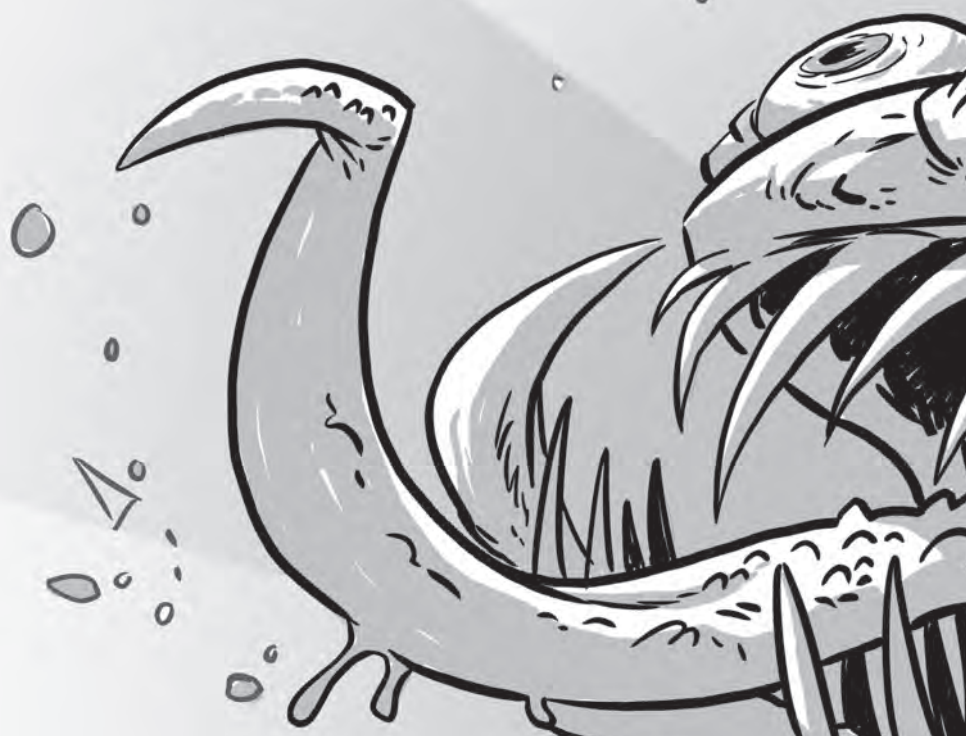
Talpra állok.

Leporolom magam.

Megmarkolom az ütőt. Nem túl szorosan, nem túl lazán... pont ahogy a baseballjátékosok szokták a tévében.

Csak éppen most nem egy kissrác plöttyedten érkező csavart labdáját akarom eltalálni, hanem egy szörnyet próbálok lemészárolni vele.

VÉRRE MENŐ PÁRBAJ!

KI FOG
GYŐZEDELMESKEDNI?

Na, hát tulajdonképpen ő győzedelmeskedett. A szörny óriási keze felránt a levegőbe. Bolha vagyok a gigantikus öklében.

Próbálom elkapni a baseballütőnek álcázott pengémet, hogy felaprítsam vele (mint Kaszaboló Jack), de a szörny gyilkos szorítása mindkét karomat odaszegezi a testemhez.

Közel húz a képéhez. Sűrű nyál csorog a szájából, ami olyan, mint a trutymó. Végigmér a tekintetével. Hatalmas orrlyukai kitágulnak, ahogy megszagol. Úgy érzem magam, mint a szőke csaj a *King Kong*ban. Csak nem hinném, hogy ez a szörny át akar ölelni, mert szeret...

Még szimatol egy kicsit. A légáramlattól, ahogy kifújja a levegőt, lelapul a hajam. Elfordítom az arcomat. A lehelete... húha... elkelne némi fogselyem a csávónak.

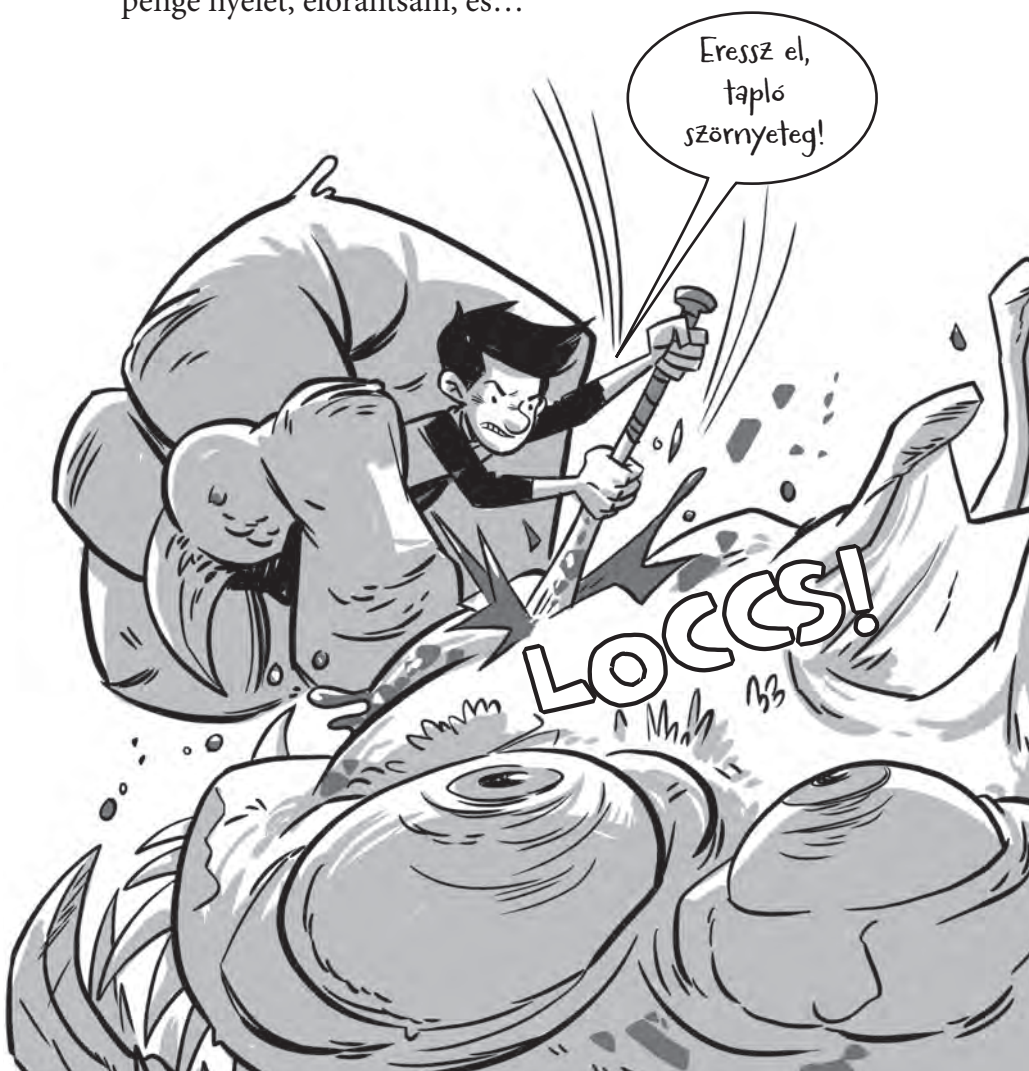
Találkoztam már egypár fura szörnnyel az elmúlt negyvenkét napban, de ilyennel még nem. Egyik sem vizsgált meg: nem nézett végig rajtam, nem szagolt meg, nem fürkészett.

Egyik sem tűnt ennyire *ijesztően okosnak*. Összeszorul a gyomrom. Valami azt súgja, hogy ez a bestia 100%-ig gonosz. Még a gonosznál is gonoszabb.

Mintha mosoly ülne ki a szörnyeteg arcára. Baljós vigyor, ami azt üzeni: „Nem csak egy egyszerű, ösztönös izé vagyok, hanem borzalmas szörnyeteg, vérgonosz, és élvezni fogom, hogy fájdalmat ébresztek a kis emberi testedben.”

A szörny dermesztő kiáltással eltátja a száját,
köszmeleére téve egy rakás koszos agyart, mindegyik foga
között húscfatokkal.

Rúgok. Vergődöm. És a helybeni elfogyasztás általi halál
árnyékában végül HARAPOK. Belemélyesztem a fogaimat
a szörny húsába, amitől lazul egy kicsit a mancsának
szorítása. Éppen csak annyira, hogy megfoghassam a
penge nyelét, előrántsam, és...

Belevágom a pengét a lény vastag koponyájába, mire
felmordul – olyan „BLARG” hangot ad –, elernyed a keze,
és...

Ajjaj...

Már zuhanok is, a tetőn lévő lyukon át, egyenesen le a
szupermarketbe...

A szemét kajás soron landolok. Kiszabadítok egy Oreót a csomagolásból, hogy betömjem a számba. *Mmm...* Baromira állott, de mindegy. Az Oreo az Oreo, és mostanában minden jóféle nasihoz nehéz hozzájutni. Ráadásul ugye megvolt a világvége, szóval most ennyi jut. Én pedig nem utasítom vissza. Semmiképp.

Felállok, hogy felmérjem a terepet.

A szörny egyik hatalmas lába kábé betölti az *egész* boltot. Egyik lábujja az iskolaszereknél, a másik pedig a hajlakk-dezodor sor tetején. Elindulok előre, és a szörny lábán átszörtetve a bolt elülső részébe jutok, ahol kiszúrom, amiért jöttem...

Zsebre vágom a készletet. De aztán...

DÖRR!!

A szörny karmos mancsa
úgy hatol át a tetőn,
mintha nem is volna
ott semmi. Leszakad
körülöttem a plafon,
miközben az ajtó felé rohanok.

Szeretnék maradni még egy darabig –
átlapozni az újságokat, megnézni a forgó napszemüveges
izét, hogy van-e valami menő pilótafazon, enni egy kis
kukoricapelyhet. De erre nincs idő. Tudod: a hatalmas
szörny, meg minden.

Kivetem magam az ajtón...

MENEKÜLÉS!

Elvágatok egy kilapított autó mellett, keresztül egy elgazosodott udvaron, és besliszolok egy elhagyatott ház beugró kocsibeállója alá.

Előveszem a kamerámat. A kamerám *mindig* nálam van. Mindig. Felemelem a keresőt a szememhez, eltekerem az objektívet, ráközelítek, és...

Lefényképezek minden egyes szörnyet, amivel találkozom, hogy később tanulmányozhassam a támadásukat és a védekezésüket, az erősségeiket és a gyengeségeiket, meg ilyenek.

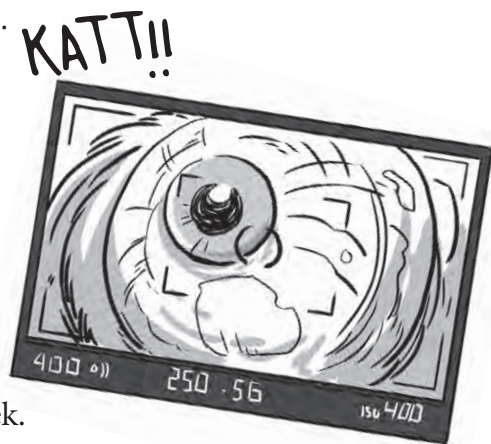
Amúgy meg csúcs azt mondani, hogy „szörnyfotós vagyok”.

Nevet is adok a szörnyeknek. De ezt a pofát minek nevezzem? Minek nevezzek egy olyan szörnyet, ami annyira ijesztő, hogy a gyomrom egy szál sült krumpli méretűre zsugorodik, ha csak ránézek?

A böhöm bestia megint felmordul, amolyan „BLARG” hangot ad.

Hmm. „Blarg.” Nem is rossz...

Egyszer csak olyan lárma kerekedik, mintha buldózer csapódna bele tízmillió legóba. A szupermarket megremeg, összerogy, Blarg pedig keresztülcsörtet a falon, ki a

parkolóba. Amikor eloszlik a por, először látom meg a szörnyet teljes egészében: felegyenesedve, fatörzs vastagságú hosszú lábakon. Brutál borzalom.

BLARG

12 méter magas.

Háromnapos
hányásszag.

Páncelos bőr.

Karmos mancs.
Tudod, hogy
megkarmoljon
vele dolgokat.

Undorító
csáprágók.

Blarg lehajol, hogy megszimatozza az aszfaltot. Felemel egy autót, hogy alákukucskáljon. Azt a mindent, vadászik! Keresgél... engem!

Végignéz a tönkretett, düledező romokon maga körül. A kocsibeállót fürkészi. A kocsibeállót, ahová behúzódtam...

Nyelek egyet. Láthat engem?

Hátraaraszolok, beljebb az árnyékba.

Még egy pillanatig a kocsibeállót bámulja, aztán az égre emeli a tekintetét. Tehetetlenségében fülsüketítően felvonyít.

Akkor biztosan nem lát.

Blarg sarkon fordul, és végigcsörtet a Spring Streeten, maga mögött hagyva a szupermarket romjait. Menet közben végigszimatozza a földet. Olyan, mint egy véreb, és már ismeri a szagomat...

Előbújok a kocsibeállóból.

– Ez meleg volt – gondolom.

Hiper-szuper veszélyesen meleg.

De kezdek hozzászokni a hiper-szuper veszélyesen meleg dolgokhoz. Mit is mondhatnék, milyen az élet a Szörnyapokalipszis után? Ijesztő. Nagyon fura is. De ez oké. Én is nagyon fura vagyok.

Most pedig ideje visszatérni a lomberődbe.

Második fejezet

JACK ÉGIG ÉRŐ,
BEVEHETETLEN
LOMBERŐDJE AKCIÓBAN!

Itt lakom. Tudom, hogy ez nem egy ideális otthon olyan csilli-villi cuccokkal, mint például fürdőszoba vagy ablakok, de szerintem eléggé rendben van.

A lombház *régen* az aljas kisöcsémé volt a családban, ahol neveltek minket. Tudod, még azelőtt... De felturbóztam pár lényeges dologgal, amióta vége lett a borzalomnak.

Namármost, miért kell egy tizenhárom évesnek olyan lombház, ami védettebb, mint az Alcatraz és az Azkaban együttvéve?

Mert egy RAKÁS zombi lepte el Wakefieldet, brutál szörnyekkel együtt (és amennyire tudom, az egész rohadt világot)!

Biztos tudod, mik azok a zombik, de ha esetleg barlangban nevelkedtél volna, engedd meg, hogy kifejtsem a borzalmat...

Vannak másfajta szörnyek is.

Mint a buldózerek: nagy, izmos barmok, olyanok, mint egy kétlábú orrszavú.

Meg a Szárnyas Fenevadak: repülő bestiák, mintha mutáns pterodactylusok lennének.

Vannak még az Inda Izék: hosszú, vörös kacsok, amik tisztára olyanok, mintha élnének. Mármint ja, tudom, hogy a növények élnek, de ezek *rettentően* élnek. Veszélyes dzsungellé változtatják a hátsó kertet!

Azért védd az eszedbe, hogy ezek nem rendes tudományos megnevezések. Nem vagyok szörn्यológus.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ráadásul mindez még csak a jéghegy csúcsa. Szinte mindennap találok valami újat, ami borzalmas, kiráz tőle a hideg, és menekülésre késztet.

Most biztos azt kérdezed, hogy miért mesélem el ezeket. Tudod, miért kell belelátnod egy olyan srác gondolataiba és halandzszásásába, aki próbál életben maradni a Szörnyapokalipszis idején?

Elárulom neked.

Azért, mert szerintem fontos, hogy az eljövendő generációk tudják, milyen volt, amikor megjöttek a szörnyek.

Plusz szeretném, ha emlékeznének rám az emberek. Hátha mostanában valamikor megesznek. Például így...

